

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

Tayyip Erdoğan istedi,
TEOG derhal kaldırıldı.

BAKANLIK OLARAK TEŞVİK İÇİN
GİYİLEBİLİR İMAM HATİP GELİŞTİRDİK
BAŞKANIM...GİY ÇIK /PRATİK...

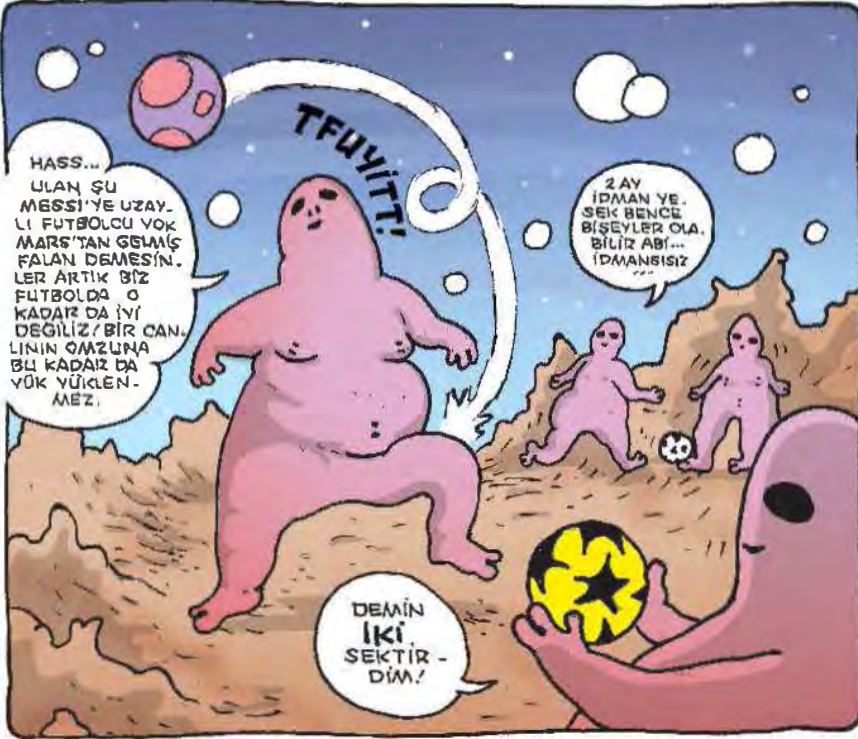
KOSUP
GELEYİM Mİ?

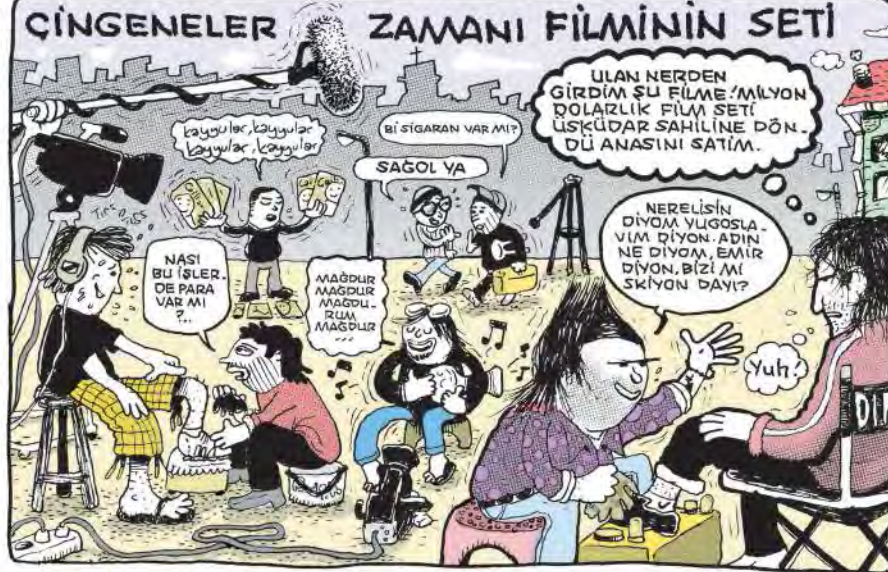
Bİ
SANİYE
ÇOCUĞUM...

MEB
KORAY İMAM HATİP
LİSESİ

FotoRoman PADİŞAH VE DİĞERLERİ...

Fındık alım fiyatları açıklanmış, anladığım kadarıyla fındık üreticisinden bir de üste para alıyorlar artık. Bu gidişle Türkiye'de tarım pahalı bir hobiye dönüşecek ama hadi hayırlısı.

Tabii bu taban fiyatı falan gibi şeyler açıklanınca, her zaman olduğu gibi meselenin bambaşka bir ayağından "E bunun alışı 10 liraymış, biz niye bakkaldan 40 liraya alıyoruz?" diyen bir cin fikirli orduyu türüyor. Neden fındığa, domatese, karpuz vs. üreticisinin satış fiyatından daha fazla verdiklerini merak eden, temel gerçeklikle hiç teması olmamış insanlarla bir arada yaşıyoruz çünkü. Yani bir bakıma bin kilometre ötede, Ordu'nun dağında yetiştirilen fındığın Haznedar'daki Bacanak Kuruyemişi'ne, yolda çotanağını soyup, kabuğunu kırıp kendini de kavurarak kendi kendine geldiğini sanmaları lâzım. Ben söyleyeyim, böyle bir fındık yok.

Hayır, insanın bunu düşünmek için çok zeki olması da gerekmiyor; sadece "Ulan bu üreticisinde 10 liraymış, burada 40 lira. E o zaman kalkıp gidip yerinden alayım," demesi yeterli. Çünkü satın almak istediği şeyin, başka bir yerde daha ucuza satıldığını öğrenen her mantıklı insan gider ucuza satandan alır. E ama olmuyor değil mi? Niye? Uzak. Yol parası çok daha fazla tutuyor, üstelik muhtemelen üreticinin toptancıya tonla sattığı fiyatla sana kiloyla sattığı fiyat da aynı olmayacak. Domates elbette manavda tarladan daha pahalı olacak çünkü manav, kabızılmal, nakliyec, toptancı falan devletin sana domates satmakla görevli memurları değil. Yani illa öyle olsun istiyorsan sosyalist devrim yapacaksın, bak ona itirazım yok. Tabii bu sefer manavın da, nakliyecinin de,

toptancının da maaşı senin vergilerinden ödenecek ya da ne bileyim sosyalizmde nasıl oluyorsa işte. Ama bir şekilde ödeyeceksin o bedeli, ona eminim.

Elbette eskiden de ürünün tarladaki fiyatıyla manavdaki fiyatının arasında uçurum olmasından yakınanlar vardı ama hayatla daha ilgili olduklarından "aracılara" falan kızarlardı fiyatları yükseliyorlar diye. Ama şimdi iyice arttı ve bunun tek bir sebebi var o da internet. Yok, herkes her yorumu yapıyor diye demiyorum. Yapsın zaten. Mesele bundan beş, on, yirmi yıl sonra "Amazon Etkisi" diye adlandırılacağına emin olduğum bir durum. Niye? Amazon ya da muadilleri var ya? bir tıkla alışveriş yapıyorsun, aracı yok, maracı yok, pat kapına geliyor. E ne oluyor? Bu ansızın bir hak olmuş oluyor.

Aynen o şekilde, Haznedar'daki küçümen de, tıpkı internette film indirir gibi, Ordu'dan fındık indirmek istiyor. Bakmayın siz "Üretici 10'a veriyormuş," dediğine, sırası geldiğinde bir yolunu bulabilse üreticiye de para vermeyecek.

Misal on beş yıl önce internette beşe şarkı indirmeye başladı herkes, itiraz edenlere de "Asıl parayı plak şirketleri kazanıyor zaten, müzisyene gitmiyor ki," dediler, internette beşe şarkı indirmenin bahanesi oldu. "E hadi plak şirketi ölsün, kasetçi dükkanları batsın, peki müzisyen taş mı yiyecek?" diye itiraz ettiler; bedavacıda bahane bol: "Müzisyen konserden kazansın," diye akıl öğretti. Ciddi ciddi müzisyenin kariyer planına kendisi karar verdi. Ha böyle dedi ama konsere de gelmedi gudik. Anca belediyenin beşe konseri olursa gitti, çekirdek çitleyerek sadece belediyelerle iyi geçinenleri dinledi. Kırk yılda bir adam gibi bir konsere gitmeye yeltendiğinde de bu sefer "Böyle bilet fiyatı mı olur kardeşim!" diye yakınmaya başladı. Ulan adam albüm yaptı, bedavaya indirdin; konser verdi kırk yılda bir gittin, şimdi de bilet fiyatından yakınıyorsun.

Ne yapsın bu müzisyen anlamadım ki? Hayır adama basbayağı 18. yüzyıl öncesi şartlara zorluyorsun: Ya gidip bir saraya kapılanacak, ya Mediciler gibi bir zengin hâmi bulacak. E ne olacak bu sefer müziğini senin değil sarayın, hâmisinin istediği gibi yapacak. Bu sefer de eminim "Bozdu kendini yeah," diye dolanacak ortada. Yani aracıya kızıyormuş gibi yaptığına bakmayın, bütün dünya önüne serilsin istiyor densiz. Alın mesela sık sık Anadolu'da yol üzerinde ürün satan, kahvaltı veren köylülere kızıldığını görüyorum: "Anadolu köylüsü dedik, bir kahvaltıya kişi başı yirmi lira aldı!" Bak demek ki, "Tarlada şu kadarmış," demekle olmuyor, sen tarlaya gitsen bile teyze haşırtı diye geçiriveriyor. Bir yandan da ne yapacaktı ki? Hayır, bunu şehirdeki kahvaltıyla kıyasladığı için de kızmıyor aslında; inceden bir "Köylünün neden bedava vermiyorsun, hani hayırseverlik?" sitemi var bunu yapanlarda. Çünkü şehirde de kahvaltı o kadar. (Eskişehir hariç, Eskişehir'de artık peyniri bahçeden mi topluyorlar, yumurtayı kendileri mi yumurtluyorlar bilmiyorum ama neredeyse üste para verecekler kahvaltı edene)

Hayır ayrıca kendi iktisadi gerçeği içinde, teyze haftada on kişiye hizmet veriyor kuş uçmaz kervan geçmez ve de çok acıkmayan da mecbur kalmadıkça durmaz bir noktada, şehirdeki lokanta saatte yirmi kişiye. Bu durumda teyze de yumurtayı kendi yumurtlasa bile haftada 200 lira kazanacak ama kendisine işi için haftada 200 lira teklif edilse şehirli gezgin'in gözü kalıyor 200 lirada.

Ya bir yandan da, hadi bunların hepsi yanlış olsun, teyze de 200'ü her hafta değil her saat kazansın, kafasına silah mı dayıyor şehirli gezginin anlamadım ki? Şehirli gezgin şehirde bir şey almadan önce fiyatını sormuyor mu da iş köylü teyzeye gelince fiyatını sormadan lüpetiyor yumurtaları? Ulan reklam acentasında grafikler misin Tekâlif-i Milliye memuru musun itoğluit?

İnanılmaz Maceralar Serisi

Macera 9: Lord Gallaway'in mutsuz anları.

Lord Gallaway durumdan hoşnut değildi. Kucağında bir kutu çiğköfte vardı, çiğköfteleri kutudan, yeşillik ya da lavaş kullanmadan yiyordu. Tahıtyla götü arasında bir buçuk litrelik limonlu ice tea sıkıştırmıştı, ılık ice tea'yi şişeden içiyordu. Lord Gallaway bu durumdan hoşnut değildi. Önündeki rokoko tarzı, sık işlemeli sehpanın üzerindeki casper marka laptopunda youtube açmıştı; telefon inceleme videolarını arka arkaya dizmişti. Farkında değildi ama son üç saattir sadece cep telefonu inceleme videoları izliyordu. Lord Gallaway'in kafası sanki vücudundan ayrılmış, dipsin bir kuyunun derinliklerinde yatıyordu. Kendini beğenmiyordu, şatosunun iç dekorasyonunu beğenmiyordu, hayatını beğenmiyordu. Sonsuz bir beğenmeme girdabına kapılmış, kontrolü dışında sürükleniyordu. Ani bir öfke nöbetiyle himayesindeki sanatçılardan en yeteneklisinin, İtalyan ressam Verdicelli'nin çağırılmasını emretti. Lord Gallaway, genç sanatçı lordun asistanları tarafından katıldığı ev partisinde kısıkvrak yakalanıp huzuruna getirilene kadar çiğköfte yiyerek youtube'dan telefon inceleme videoları izlemeye devam etti.

Verdicelli yirmibeş yaşındaydı ancak neşeli mizacı ve devamlı katıldığı ev partileri ömrüne ömür katmıştı, en fazla onaltı yaşında gösteriyordu. Çizdiği hiper-gerçekçi resimleriyle lordun ilgisini çekmişti. "Aaa aynısı gibi çizmiş çocuk, fotoğraf gibi olmuş" demişti lord ve Verdicelli'yi himayesi altına almış, kendisine aylık maaş bağlanmasını salık vermişti. Verdicelli, gerçek bir sanatçı olduğu için bu duruma hem sevinmiş, hem de "şüphesiz aylık maaş çok faydalı bir şey, beni oldukça rahatlatacak bir şey... Ancak beni ben yapan kaygılarım, zayıflıklarım, korkularım değil miydi? Bunlar olmadan kendimde yaratma tutkusunu bir daha bulabilir miyim?" diye endişelenmişti. Lord, genç Verdicelli'nin bu soylu kaygılarından çok etkilenmiş ve kendisine sıradışı bir teklifte bulunmuştu: İstersen maaş vermeyelim, sadece biriyle problem yaşarsan onu dövdürelim. Ayrıca belli bazı işletmelerde sana özel indirimler de sağlayabiliriz.

Lordun teklifini uzun uzun düşünen Verdicelli, "Lordumuz tanrılar tarafından muhteşem bir çözüm odaklı düşünme ve problemlere farklı açılardan bakabilme yeteneğiyle ödüllendirilmiş. Sizi kısınlıyorum açıkçası. Heyhat! Ben kendimi tanıyorum. Tuval başında geçirdiğim işkence dolu saatler boyunca ruhumun en derin, en karanlık sırlarıyla yüz yüze geldim. İki tarafında

bin tane kilitle kapı dizili bir koridor gibi insan ruhu... Her birinin anahtarını bulup açmak, güneş girmez odaların içindeki gizli arzuları, bastırılmış hırsları yakalarından sürükleyip gün ışığına çıkartmaktır bir sanatçının görevi. Günlerce, gecelerce aradım, bin kapıyı açacak bin anahtar buldum içimde. Her kapının ardında bana benzer birini buldum. Ama hastalıklı ve zayıftılar. Kimisi kıskançlık duygusuyla delirmenin eşiğindeydi... Kimisi hastalık hastasıydı, ayaklarına mikroplar bulaşır diye zemine basmaktan bile korkuyor, yatağından çıkmayı reddediyordu. Kimisi, tatminsiz ve şehvetli bir obur-

luğun pençesindeydi. Bulduğu her şeyi ağzına atıyor, en kalitesiz şarapları şişesiyle kafaya dikiyor, etrafına iğrenç bir ağgözlülükle bakıyordu. Yine de lordum, hepsi az ya da çok bana benziyordu. Fakat lordum, size bunu söylemekten çekinmiyorum, zira sizi bir lord gibi değil, bir büyüğüm, bir dostum olarak görüyorum: En son kapıyı açtığımda içinden bir insan değil vahşi, kuduz bir hayvan çıktı. Gözlerinde insancıl hiçbir his yoktu, onu yaşatan tek itici güç parçalamak, öldürmek yok etmek isteğiydi. İşte o hayvanla göz göze geldiğim gün kendimi tam anlamıyla tanıdım... Anlıyorsunuz değil mi, beni insanlarla dövüşmekten, düello etmekten alıkoyan tek şey dayak yeme korkusu. Siz bana "sana sataşan biri olursa gel bize söyle, biz onu dövdürürüz" dersiniz ben gün aşırı giderim birilerine sataşırım, küfür ederim, zorla kavga çıkartırım, dayak yerssem de koşu koşu size gelip onu dövdürün, bunu dövdürün diye dizlerinize kapanırım. Hayır, bunu yapmayın bana! Maaş yine iyidir, maaş bağlayalım bana. Bir de askerlik durumum var, siz belki o konuda yardımcı olabilirsiniz... Askerlik tabii ki yapmak isterim ama en verimli çağımda devlet benden faydalanmak yerine neden askerliğe alıyorsa? Çok saçma değil mi?" demişti.

Aylık maaş Verdicelli'nin yaratıcılığını söndürmemiş, aksine kamçılamıştı. Eline her geçirdiği nesnenin, evine konuk gelen her insanın hiper-gerçekçi resmini yapıyor, hepsini de lorda yolluyordu. Lordun şatosunun duvarları birbirinden alakasız, rastgele nesne ve insanların ilk bakışta fotoğraf zannedilen resimleriyle dolmuştu. İnsan bir

resimin fotoğraf değil de resim olduğuna bir şaşıyor, iki şaşıyor, üçüncüde şaşırmıyordu. İnsanoğlu maalesef böyleydi, bir gün yerçekimi aniden kaybolda ilk gün şaşırlar, ikinci gün hayatlarına devam ederlerdi. Bunu bilen lord, genç sanatçıyı rencide edecek şeyler söylemekten kaçınıyor, Verdicelli'nin her gönderdiği resmi yalandan övüyor, "çok güzel olmuş, aynısı gibi olmuş" diyerek duvara asıyordu. "Yarın öbür gün bir davetiye hazırlanması, aile portresi falan yapılması gerektiğinde falan bundan rica ederim" diye düşünüyordu. Ve o gün

gelmişti.

Verdicelli lordun huzuruna getirildiğinde huzursuz edici bir tabloyla karşılaştı. Lordun dudakları çiğköftenin yağından kırmızıya boyanmıştı, boş ice tea şişesinin içinde izmaritler vardı, sehpa üzerindeki laptopun cılız hoparlörlerinden "EVETARKADAŞLARKANA-LIMAHOSHĞELDİNİZBUGÜNSİZLERLESAMSUNGUNÜSTORTASEGMENTYENİMODELTELEFONUOLAN..." diye aralıksız bağırarak genç bir çocuğun tiz sesi şatonun duvarlarında yankılanıyordu. Verdicelli bu sahne karşısında sadece "lordum, iyi misiniz? Solgun gözüküyorsunuz?" diyebilmişti.

Lord Gallaway durumdan hoşnut değildi. "BENİ BÖYLE ÇİZECEKSİN VERDİCELLİ! BU ÇİRKİNLİĞİ, BU ZAYIFLIĞI, BU BİTİKLİĞİ NE BİR EKSİK NE BİR FAZLA; TÜM AYRINTILARIYLA ÇİZECEKSİN! ÇÜNKÜ GERÇEK LORD GALLAWAY BU! AYNISI GİBİ ÇİZİYORSUN SEN, ÖYLE ÇİZ Kİ AYNISI GİBİ OLSUN, KARŞIMA ÜZERİNDEKİ AKSİMİN ASLA KAYBOLMAYACAĞI BİR AYNA ÇEVİR! ÖYLE Kİ ASLA KİM OLDUĞUMU UNUTMAYAYIM!" diye bağırarak Verdicelli'ye.

Verdicelli bir sanatçıydı. Üstelik genç bir sanatçıydı ve çok sıklıkla ev partilerine davet ediliyordu. Çok içilen günün ertesi günü yaşanan depresyonu, moral çöküntüsünü, bitikliği nerede görse tanırırdı. Önce "tabii lordumuz, elbet lordumuz, aynısını çizerim lordumuz" diyerek suyunu gitti. Tuvalini kutudan çiğ köfte yemeye devam eden lordun karşısına yerleştirdi, boya takımını hazır etti. Yalandan bir süre boyadıktan sonra "dün akşam lordumuz birayı fazla kaçırmış sanırsam..." diye lafa girdi:

Bu aslında fotoğraf değil resim!!!!!!

"BOMONTİ YÜZÜNDEN!" diye haykırdı Lord Gallaway.

"Tuborg olunca on tane içiyorum bir şey olmuyor ama tuborgla bomontiyi karıştırınca blackout oluyorum. Anlatayım da dinle: Dün altı tane tuborg almıştım saraya gelirken, dolapta da nereden kaldıysa beş tane bomonti kalmış... Geçen davet vermiştik oradan kalmış herhalde. Tuborgları içtim, üstüne bomontileri içtim, sonra mutfakta kırmızı şarap bulmuşum, onu da açıp yarısına kadar içmişim ama onu hatırlamıyorum. Kafamı sağa sola çeviremiyorum bugün, aşırı ağrıyor..."

Bunu duyan Verdicelli "Lordumuz, yüksek affınıza sığınarak bir şey önermek istiyorum. Bu durumun tek bir çözümü, bu hastalığın tek bir tedavisi vardır: Birlikte dışarı çıkacağız, önce yağlı bir çorba içeceğiz, ardından iki tane de bira sokacağız. Çivi çiviye söker diye boşuna demezler lordum. Lütfen itiraz etmeyin. Sizi sağlıklı görmek sadece benim değil, tüm tebaanızın en yüksek arzusudur."

Lord Gallaway önce biraz itiraz eder gibi olmuş, ancak genç Verdicelli'nin yakarılarına dayanamamış. Önce kaliteli bir kelle paça çorba, ardından da iki adet bira içmişler. Gecenin sonunda Lord Gallaway artık o kadar da kötü hissetmediğini, hatta baş ağrısının bile geçtiğini şaşkınlıkla fark etmiş. "Size hayatımın sonuna kadar borçluyum genç dostum!" diyerek Vincelli'nin ellerine sarılmış, teşekkürler etmiş, ona altın ve topraklar bağışlamış. Bu olaydan sonra da sık sık birlikte eğlenmeye dışarı çıkmışlar.

Aynısı gibi.

DINDIRIDINDIRIDINDIRIDIN

"Diğerse insan düşer...
Düşene vurursan, insanlık
düşer."
- Vedat Özdemiroğlu

KARŞILAŞTIRMALI EDEBİYAT!

- "Müziksiz bir hayat, hatadır." - Nietzsche
- "Hatasız kul olmaz." - Gencebay

- "Zehir değil, doz öldürür." - Goethe
- "Kadehinde zehir olsa, ben içirim bana getir." - Emel Sayın

- "Cehennem başkalarıdır." - Sartre
- "Seninle cehennem ödülüdür bana, sensiz cennet bile sürgün sayılır." - Muazzez Abacı

- "Beni öldürmeyen beni güçlendirir." - Nietzsche
- "Ölürsem kabrime gelme, istemem." - İbrahim Tatlıses

- "Senin dudakların şarap ve ben aşık olmak istiyorum." - Shakespeare
- "Senin ağzını yerim ben." - Sinan Özen

- "Olmak ya da olmamak." - Shakespeare
- "Olmalı mı olmamalı mı?" - Bülent Ortaçgil

- "Ben aramam, bulurum." - Picasso
- "Dün gece çok aradım, aradım bulamadım." - Erkin Koray

- "Işık, biraz daha ıyık." - Goethe
- "Hep karanlık, hep karanlık, yeter artık yeter." - Kayahan

- "Bana bir kaldıraç verin, dünyayı yerinden oynatayım." - Arşimet
- "Dünya tersine dönsé vazgeçmeme." - Müslüm Gürses

- "Kanunun bittiği yerde zulüm başlar." - John Locke

- "Herkesi zalim, kendini alim hissetmen bile normal." - Serdar Ortaç

- "Baba, beni niye terk ettin." - Hz. İsa
- "Baba yorgun." - Müslüm Gürses

- "İnsan öğretirken öğrenir." - Seneca
- "Sonunda hicranı öğrettin bana, ben sana sevmeyi öğretemedim." - Samime Sanay

- "Başkaları için kendinizi unutup, o zaman sizi de hatırlayacaklardır." - Dostoyevski
- "Önümüzdeki on yıl unutamazsın sen beni." - Ayşe Hatun Önal

- "Büyük ruhlar, ıstıraplarına sessizce katlanırlar." - Schiller
- "Deliyim gözü kara deliyim, yakarım Roma'yı da yakarım." - Kenan Doğulu

- "Aynı nehirde iki kere yıkanamazsın." - Heraklitos
- "Ağustosta suya girsem, balta kesmez buz olur." - Türk atasözü

- "Batan gün, her sabah yeniden doğar." - Catallus
- "Güneşin doğuşu, batışı farksız." - Ebru Gündeş

- "Ya sosyalizm, ya barbarlık." - Rosa Luxemburg
- "Ya seninle, ya sensiz." - Nil Burak

- "Hukuk, her şeyin kralıdır." - Herodot
- "Alem buysa kral benim." - Mahsun Kırmızıgül

- "Geldim, gördüm, yendim." - Sezar
- "Dönüşüm muhteşem olacak." - Kadir Tapucu

- "Tutulmak, sevmek demek değildir, kişi nefret ettiği birine de tutulabilir." - Dostoyevski
- "Seviyorum, kahretsin." - Kibariye

- "İnsan, kendini yalnızca insanda tanır." - Goethe
- "Bundan sonra beni nerde görürsen gör tanıma, beni tanıma." - Ferda Anıl Yarkın

- "İnsan, kötü talihi yener." - Aleksis Kivi
- "Talihin elinde oyuncak oldum." - Metin Milli

- "Bilgili, şarap içse, bilgisiz olur." - Yusuf Has Hacıp
- "Öyle sarhoş olsam ki, bir an seni unutsam." - Tanju Okan

- "İnsanı insan yapan paradır." - Pindaros
- "Bas bas paraları Leyla'ya!" - Ögüz Yılmaz

- "Bir kapının kapalı olduğunu anlamak için o kapıyı itmek gerekir." - Montaigne
- "Kapı açık, arkanı dön ve çık!" - Ajda Pekkan

- "İnsanlar akıllılar arasında deli, deliler arasında akıllı olmayı bilmeli." - Stirindberg
- "Ulucanlar, Merkez; akıllı olsun herkes." - Ankaralı Turgut

- "Başkasının bilgisiyle bilgin olabilirsin ama başkasının aklıyla akıllı olamazsın." - Montaigne
- "Başkası olma, kendin ol." - Tarkan

- "Genç olmak, zaman alır." - Picasso
- "Yaşım genç olsa da ruhum ihtiyar." - Yunus Bulbul

- "Suyu bulanlar hep aynı yeri kazanlardır." - Darkavi
- "Aynı nakarat, hep aynı aynı." - Hakan Peker

"Mustafa Özkent, 1973, 'Gençlik ile Elele' albümünün kapağı"

- "İnsanlar akıllılar arasında deli, deliler arasında akıllı olmayı bilmeli." - Stirindberg
- "Ulucanlar, Merkez; akıllı olsun herkes." - Ankaralı Turgut

- "Başkasının bilgisiyle bilgin olabilirsin ama başkasının aklıyla akıllı olamazsın." - Montaigne
- "Başkası olma, kendin ol." - Tarkan

- "Genç olmak, zaman alır." - Picasso
- "Yaşım genç olsa da ruhum ihtiyar." - Yunus Bulbul

- "Suyu bulanlar hep aynı yeri kazanlardır." - Darkavi
- "Aynı nakarat, hep aynı aynı." - Hakan Peker

Mustafa Satıcı

Hortlak 16. sayı
Hediyeli! ÇIKTI!

4'lü set
Bardak altığı
hediyeli!
Haftaya
Bayilerde...

instagram.com/cemguventurk

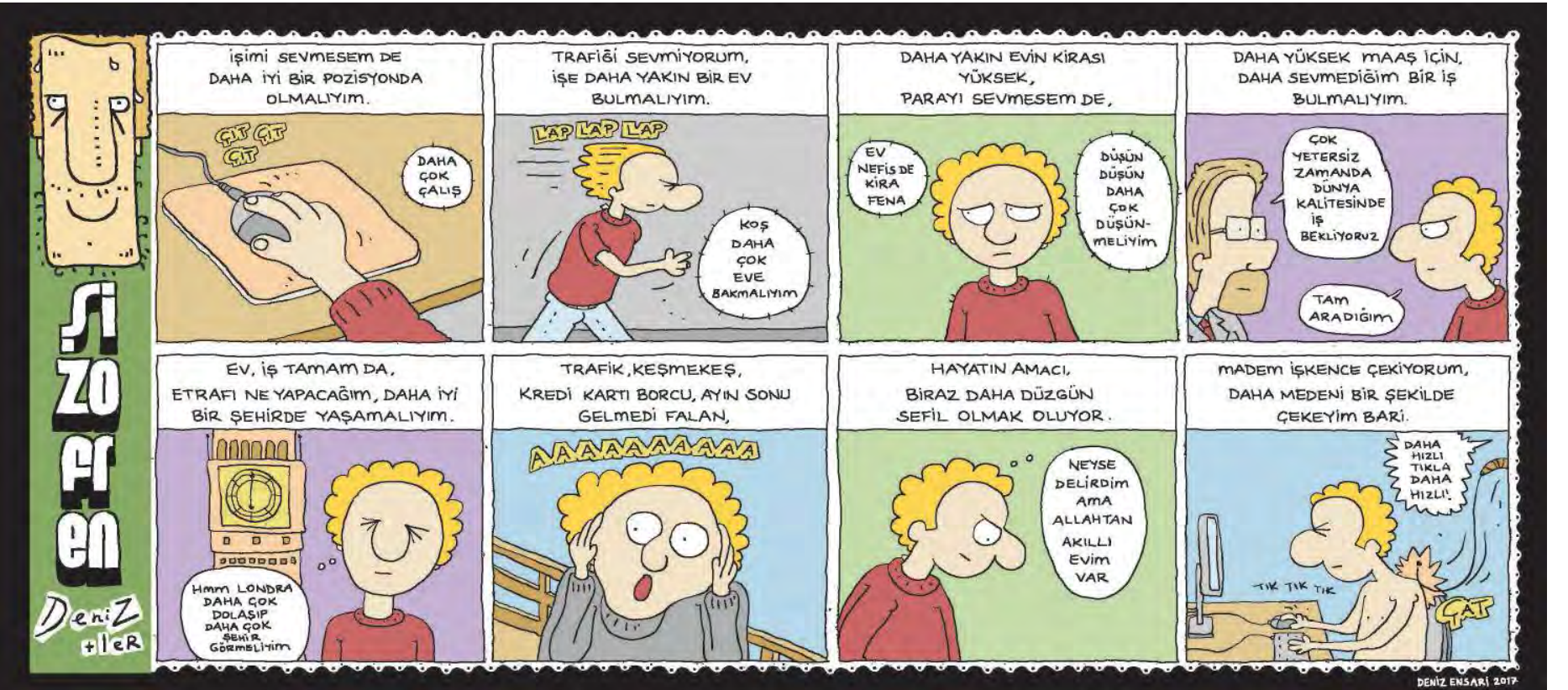
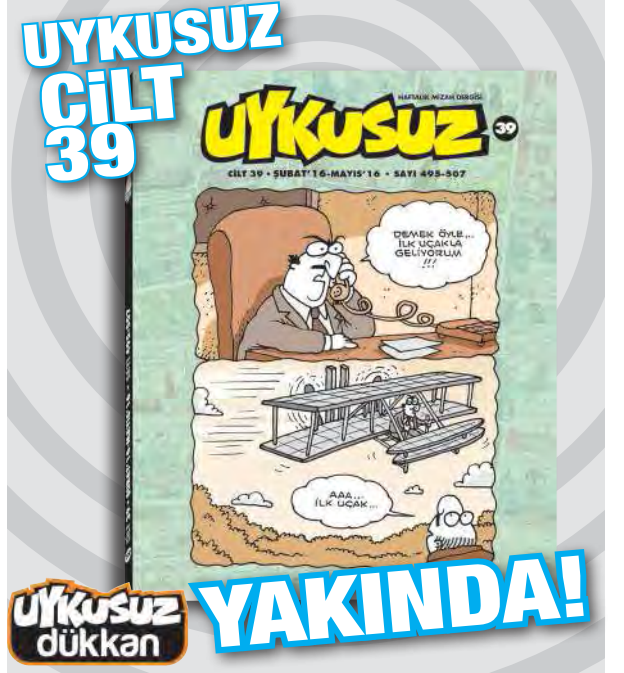
CEM GÜVENTÜRK

YİĞİT ÖZGÜR

yigit@comic.com

æ Merhaba.

ae Size sayko bir hikaye anlatacağım. İçinde **aşk, ihtiras, nefret, intikam, fantastiko, ne ararsan var içinde**, öyle **söyleyeyim ben sana**. Cümleye gel, kafadan. Hey yavrum hey.

Gençlik, ilk zamanlar, henüz içki içmeyi bilmiyoruz, arkadaşlarla bizim evde toplandık, bu arada bizim ev de şer yuvası gibi, toplandık işte öyle arkadaşlarla, aramızda da para topladık, yedi arkadaş, içki aldık. İçmeyi hiç bilmiyoruz ya, her şeyi aldık. Birası var, rakısı var, cin var likör var, var oğlu var. Alkol komasına kafa atmak. Başladık içmeye. Kafalar çok güzel oldu ama bir süre sonra. Ben bir ara sendeleye sendeleye mutfığa gittim, buzdolabını açtım, içine baktım. Bir şey dikkatimi çekti, “yoğurt yok”. Salona geçtim, “arkadaşlar” dedim, “dolapta yoğurt yok”. “Ee” dediler. “Ne demek ee” dedim, “dolapta yoğurt yok” dedim. “Canın yoğurt mu çekti” dediler. “Hayır” dedim. “Ama” dedim, “sorarım sizlere, bir dolap yoğurtsuz olabilir mi, hangi dolapta yoğurt olmaz” dedim. “Haklısın lan” dediler, yanıma da Erol’u verdiler; Erol da tam bir Erol, biz Erol’la birlikte yoğurt almaya gittik bakkala, gece. Bakkalın önünde de bir bank var, her kötü oldum biraz, dedim “Erol, ben şurada biraz şöyle oturayım, sen yoğurdu al gel” dedim, “öyle olsun madem” dedim. Ben otururdum banka, Erol bakkala girdi. O esnada da bir adam geldi yanıma. Akşam pazarcısı belli, orada da pazar kuruluyor o gün, pazar henüz kaldırılmış, iki elinde de poşet poşet domates, başka da bir şey yok, sadece domates, bıraktı poşetleri oturduğum bankın diğer kenarına, o da bakkala girdi. Poşetlerin içinden bir domates ayaklarımın dibine doğru yuvarlandı, ve ayakkabımın ucuna çarptı. “Arkadaşım” dedim domatese, “biraz” dedim “dikkatli olalım lütfen”. “Ne diyon arkadaşım” dedi domates bana, “domatesim ben” dedi domates bana, “benim elim yok ayağım yok, düştüm poşetten, bu nahiyeye doğru yuvarlandım, yer çekimi beni bu noktaya yönlendirdi, ben ne yapabilirim” dedi. “Arkadaşım” dedim, “git başka yere yuvarlan, yuvarlanacak benim ayaklarımı mı buldun, sigikit lan” dedim. “Artistlik yapma lan” dedi. “Yaparsam nolur lan” dedim. Baktım poşetlerdeki diğer domatesler de bu lavuğa arka çıkıyorlar, “akıllı ol, hüloog” diyorlar bana. Tepem attı. Aldım ayağıma yuvarlanan domatesi yerden, duvara fırlattım, perti çıktı. Baktım hala diğer domatesler ötüyor, üzerlerinde tepinmeye başladım. Salça yaptım domatesleri, bir de tekme savurdum. Üstüm başım domates oldu, çekirdekleri üzerimden dökülüyor. O esnada domateslerin sahibi adam içki bakkaldan.

“Napiyon arkadaşım sen” dedi. Dedim “valla terbiyesizlik yaptılar bana domatesler olarak, aramızda bir husumet oluştu” dedim. “Himm, demek öyle oldu” dedi. Elinde de ahizeli ev telefonu var. Bakkaldan telefon mu aldın arkadaşım. Fişi sarkıyor öyle. Yıllar önce bir filmde görmüştüm, Andy Warhol elinde öyle bir telefon, fişi bir yere bağlı değil, ara ara telefonun ahizesini kaldırıyor, Tanrı’yla konuşuyor. Tamam adam Andy Warhol, ondan her türlü acayıplığı beklersin de sen kimsin be adam. Sen ne ayaksın. Yaklaştı bana. Her şey o kadar ağır çekimdi ki. Son derece sakın tavırlarla, önce ahizeyi kavradı, hafifçe yukarıya fırlattı ahizeyi, konuşulan topuzu kavradı, telefonun duyulan diğer topuzuyla da alınının çatına çat diye vurdu. Alınından ımlı ımlı bir şey akmaya başladı. Sonra arkama geçti, ve telefonun kablouyla beni boğmaya başladı. O esnada arkadaşım içki bakkaldan. Yoğurt elinde. “Noluyor ki orada” dedi. Dedim “boğuluyorum ben”. Başladı adama anlatmaya, “biz şimdi biraz ıttık, gençliğimize verin, bir kusur olduysa özür dileriz”, tane tane anlatıyor. Diyorum ki “biraz seri ikna et oğlum, ölüyorum ben burada”. Gözlerim kararmak üzereyken bıraktı adam beni. Eve döndük, kan revan içindeyim, yüzüm mosmor, boynumda spiralli kablo izi, üstüm başım domates. Korkunç bir rezillik “Oha, bu ne hal lan” dediler: “Yoğurt aldık” dedim. “Yiyen var mı?”, “yok”. “Sen yiyecek misin?”, “e-ha, ben de yemiyeceğim”. Koyduk yoğurdu dolaba, öyle içmeye devam ettik.

â Biraz önce hayalî kuzenim geldi yine eve. Artık kendisini sevmiyorum. Geçenlerde yine öyle gelip, kız arkadaşının içkisine ilaç attığını söylediği günden beri bitti benim için kendisi. Zaten başım belasıydı, şimdi hiç sevmiyorum. Hiç ama.” “Nabıyon” dedi. Dedim “sevmiyorum ben artık seni”. “Neden ki” dedi. “Geçen kız arkadaşının içkisine ilaç attığını anlattın ya, o yüzden” dedim. “Ha o şakaydı” dedi. “Nasıl şakaydı” dedim. “Hani sen yapıyorsun ya, uyduruyorsun ya, ben de öyle uydurdum” dedi. “Yavrum” dedim “ben uyduracağım diye yıllarımı verdim, benle sen bir misin a ayı” dedim. “Oo, yükseldin” dedi. “Yükselirim tabii” dedim. “Yüksel Aksu” dedi. Bir an güler gibi oldum ama gülmedim. Zor tuttum kendimi gülmek için. “Şakaydı oğlum” dedi, “sen şakadan anlamıyorsun musun, o yaz üç ayrı manita yaptığımı anlattım sana, uydurma olduğunu oradan anla” dedi. “Haklısın lan galiba” dedim. “Haklıyım tabii oğlum” dedi. “Kızlar beni hiç sevmez, hatta Şengül diye bir kız vardı zamanında, ben de arkadaşlarıma biz Şengül’le çıkıyoruz diye yalan atmıştım, Şengül aramıştı beni, böyle böyle konuşuyormuşsun, konuşma bir daha böyle demişti bana, kızlar beni hiç sevmez” dedi. Gitti sonra. Sustum. Sonra biraz konuşum kendi kendime öyle. Sonra yine sustum.

æ Hoşça kal.

“sahne 2017”

Her Çarşamba / **Kadıköy Bahane Kültür Salon** / Saat: 21.00 / bilgi: 0216 345 54 49
22 Eylül Cuma / **BKM Mutfak Sahne** / Saat: 22.00 / bilgi: 0212 327 72 00
28 Eylül Perşembe / **Kuzguncuk Sanat Tiyatrosu** / Saat: 21.00 / bilgi: 0553 228 44 63

İLKER ALTUNGÖK

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Ben dost yolunda nakdimi / Hep oynayıp üttürmüşem"

Eşrefoğlu Rumi

Yaz bir türlü gidemeyen, kalkıp kalkıp tekrar oturan bir misafir. (eh, müsaade sizin) Eylülün on sekizi. Terler içinde, masa başında. Hala. Yaprak kımıldamıyor. Arabanın üzerinde insan gibi sırtüstü yatmış uyuyan o karası bol kedi. Kafasını doğrultup esniyor. Uzaklarda bir tuhaf vapur. Bu nedir! Yetmişli yılların B tipi uzay filmlerinin iç bulandıran estetiği. Nerden buluyorlar bunları. ("Jetgiller"vari) Oval, yumurtamsı çizgiler. Fütürist zikzaklar. Geçmiş zamanın geleceği. Lunapark aletleri/ araçları arasında olsa belki bir uyum mümkün. Bu kadar eski bir şehirde ne işi var. En son vapurlar. Hepsı birbirinden uyumsuz. Ruhsuz. Tatsız tuzsuz. Sakil. Eğreti. İçleri de öyle. Aynı. O pembe plastikler. Hele o bulanık, donuk plastik pencerelerin üstlerini bitişiren o eğri çizgi. Bir an evvel yanaşsın da inelim.

Fonda "Gelse o şuh meclise" Çalıyor. Büyük, en büyük bestekârlarımızdan Hafız Post'un. "Gelse o şuh meclise, naz ı tegafül eylese" Makamı rast." Gelse de naz yapsa, anlamazdan gelse (ona olan eğilimimizi yani)" Diyor. Evet. Eh, hep bossanova'lar. Elis Regina, Joao Gilberto, Tom Jobim falan filan dinlemiyorum. Kendi "müsiki"miz. Amman o hiç ihmale gelmez. Klasik müziğimizi diyorum. "Musikimiz" Onu da dinliyorum tabii. Dinlemez miyim. "Bi şey anlamaz bizden" olma ihtimali var çünkü. Amman. Çok korkarım. Maazallah. Ödüm patlar. Yahya Kemal şöyle diyor: "Çok insan anlayamaz eski mûsikimizden / Ve ondan anlamayan bir şey anlamaz bizden." Hadi bakalım. Gördün mü bak. "Bizden bir şey anlamamak" İçinde yaşadığın toplumdan hiçbir şey anlayamamak. Yabancılaşmaların en ürkücü. (Kırk kat el) Müzik, iç dünyamızı, iç titreşimlerimizi en doğrudan aktaran sanat dalı. Duygularımızı, iç ritimimizi... Eşi benzeri yok. Diğer sanat dallarıyla kıyas dahi kabul edilemez. Kendi ülkenin müziğine ("eski musiki" sine) bigâne kalarak içinde yaşadığın toplumun ruh dünyasını anlayamazsın. Öyle diyor şair. (Şiirin adı: "Eski Musiki" zaten) Ters de doğru bunun. Diğer ülkelerin "musiki"lerine ("eski müsikiler"ne) yoğunlaştığımızda da, onlardan "bir

şey"ler anlar gibi oluyoruz. Ben kendi adıma, daha ziyade kederli/dertli/hüzünlü müziklerini dinlediğimde daha çok anlar gibi oluyorum. O toplumları. Başka halkların kederli müzikleri. Tolstoy'un o ünlü giriş cümlesindeki o müthiş tespitindekine benzer bir biçimde: "Bütün mutlu aileler birbirine benzer; oysa her mutsuz ailenin kendine özgü bir mutsuzluğu vardır." Aynı onun gibi işte. Bütün neşeli, mutlu

müzikleri de birbirine benziyor halkların. Üç aşağı beş yukarı yani. Esas "kendine özgü" olanlar; mutsuz olanlar. Müziklerin de mutsuz olanları.

Yahya Kemal Varşova'dadır. Gecenin içine mütemadiyen karlar yağmaktadır. "Bir kuytu manastırda dualar gibi gamlı, / Yüzlerce ağızdan koro halinde devamlı," ("Kar Musikileri" 1927) Şair "İslav kederi"ni duyar ama "zevk almaz" Zihni bambaşka bir yerededir. (Gurbette, vatanından uzakta)ken o sırada bulunduğu ülkenin kederine yoğunlaşmak kolay iş değil. Oturduğu yerden hüzünlü Brezilya, Arap, Hint müzikleri dinlemeye benzemiyor) "Duydumsa da zevk alamadım İslav kederinden/ Zihnim bu şehirden, bu devirden çok uzakta, /Tanburi Cemil Bey Çalıyor eski plakta."

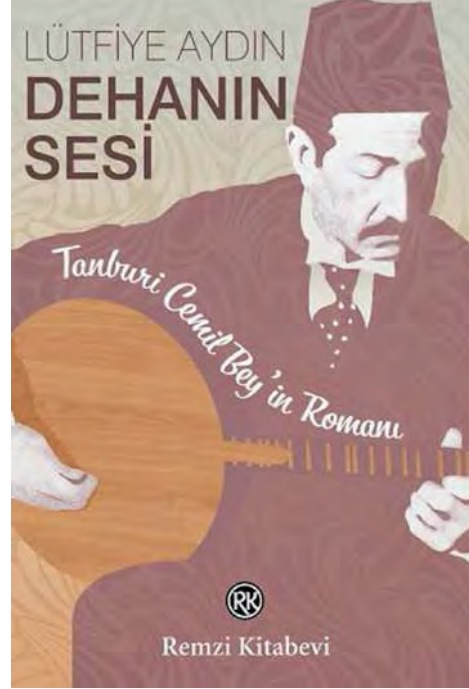
Tesadüfe bakın ki o ünlü şiirde, şairin zihninin içindeki eski plakta çalan Tanburi Cemil Bey çok tuhaf bir rastlantıyla yine aynı diyarın; Varşova'nın hüzünü duyumsayacak, ilk kez işittiği Chopen bestesinden yankılanan "İslav Kederi" onu ağlatacaktır. (Tanburi Cemil Bey alaylı bir

dahi idi) Oğlu Mes'ut (Mesut Cemil) babasıyla olan bir anısını şöyle anlatıyor: "Babamdan sonra sahneye çıkıcaktı. Piyanoya yürüyüp, saygıyla başına oturan ince ve uzun adamın yabancı olduğu belliydi. Babam bir anda durdu ve «Hegey dedikleri adam bu» diye fısıldadı. Kulisin en kuytu köşesinde baba-oğul el ele hiç ses çıkarmadan dinledik. Babam piyanoyu dinlerken bembeyaz kesilmişti, bir yandan da gözyaşlarını siliyordu. Meğer o gün Hegey'in çaldığı Chopin miş" "Eski Musiki" Yani.

Herneyse, fazla kederli, ağlamalı mağlamalı oldu.

Güya "Emoloji Filmi"ne gidip burada yazacaktım. Niyet oydu. Olmadı. (sahiden gidecektim) Cesaretim yetmedi. Başka sefere...

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

MACERAYI SEVEN ADAM

CENGİZ ÜSTÜN

17 Eylül 2017 Pazar/ Bakırköy Belediye Stadi... Macerayı Seven Adam'ın 1.serie top koşturduğu Simal Yıldızı futbol takımı, Amatör ligin 3.lig'e çıkmıştır çıkmasına da ligin ilk maçı...nın 40. dakikasına 6-0 yenik girmişler.

Macerayı Seven Adam takımında olsaydı böyle mi olurdu? Büyük kan kaybettik onun yokuşunda! Çok yanlış yaptım onun bonservis bedeli karşılığı satışa çıkarmakla! Transfer gerçekleşmediği gibi takıma da küstü daha doğrusu bana küstü. Dur gunu bir arayayım.

Şenol Başkan/ Biliyorum skor 7-0 oldu az önce! Gazetenin spor servisinde utangaç notlarımı alıyorum! Kızınayım mı? Gelelim mi? Nereye gelelim?

7-0'dan nasıl kurtarayım?!

Doping bas! Eskisi gibi!

Amatör-deki gibi olmaz abi. 3.lig bu, anlatırsa iyice bite-riz.

Macerayı Seven Adam! Ezildik olum, taraftarın yüzüne nasıl bakacağız?!

Gel kurtar bizi Macerayı Seven Adam!... Ayakların turabını apışım, bokunu yiyim gel.

Hakemin düdüğü ile 2. yarı başladı! Top Simal Yıldızın eski forveti Macerayı Seven Adam'ın önüne düşüyor.

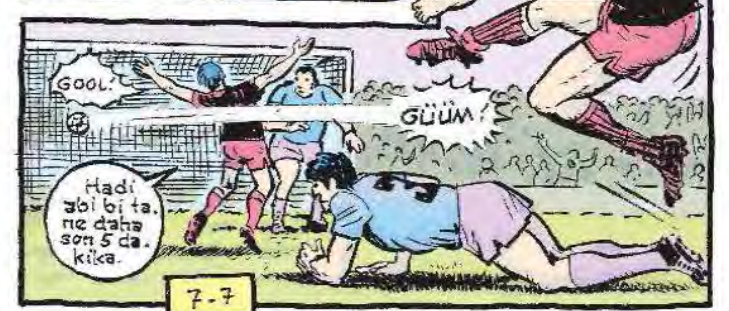

KAPTAN GOOL! GOOL! KAPTAN GOOL! GOOL!

ZBAM!

Fazla coştı, bu kadar coşmasaydı iyiydi, rakip takımın kaptanı hakeme bişeyler söylüyor! Ne yapacak maç sonrası doping kontrolünden yirtsak! Aha bi gol daha geliyor galiba?!

Selamelle

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin
Gülmen

“kendimi
durduracak
değilim”

Fırat Budacı

DEV TABAK TAŞIYAN BİR GARSONDAN MUTLU ÇİFTLERE TERS CEVAPLAR

Pardon, menü alabilir miyiz?

Tabi hemen getiriyorum. Yalnız antrikot 50, dallas steak'ler falan 60 lira civarı baştan söyleyeyim. Sonra gizli gizli şaşıyorsunuz. Başlangıç tabaklarıyla ana yemek taklidi yapacaksanız bilemem. Zaten onlar da nerden baksan 30-35 bandında. Tavuk, ete göre nispeten ucuz, ama onun da havası yok. Şarap menüsü de veriyim mi? O ayrı çünkü. Tavsiyem, “neyse girdi bi kere” deyip ortarlardan bir şarap seçmeniz. Genelde gidip en alttakinin bir üstünü seçiyorsunuz psikolojik olarak. Bunu yapmayın. Çünkü biz, siz kurnazlar yüzünden en alta olması gereken en ucuz şarabı bir üste aldık. Sizin anlayacağınız en alttakinin bir üstü en alttaki aslında. Göz göre göre pahalı mekâna gelip ufak manevralarla uygun hesapla çıkmak diye bir şey yok. Unutun o işi. Siz, parmaklarınızı menüde kaydıra kaydıra, sanki karar veremiyormuş havalarında ne kadar hesap yaparsanız yapın total yüksek gelir, bunu bilin. Bizde hesap elle yazılmaz, makineden çıkar, o yüzden itiraz olmaz. Sonra gidip Foursquare'e “Yemek vasat, hesap kazık!” falan yazmayın. “Muhteşem yemekler! Bu kaliteye değer. Teşekkürler...” yazan da var çünkü. Sizin sitemler bize koymaz. Şimdilik söyleyeceklerim bu kadar. Napiyim, veriyim mi menüyü?

Taze baharatlı somon ızgaranın yanına ne

koyuyorsunuz?

Neden kıstın gözlerini bu soruyu sorarken?

Somonun yanlarını iyi biliyor gibisin. Bir hâkimiyet var sende. Somonun yanındaki sana uygun gelmezse somon iptal öyle mi? Peki ne koysak somonu iptal edersin? Patates? Ya da şöyle sorayım, yanına ne koysak ellerini çırparak yanaklarımdan öpersin? Kişnişli enginar püresi? İslî firik buğdaylı bahçe salatası? Söyle bana, somonun yanına ne koysak kafadaki boşluk dolar? Aslında haklısın, bu yan meselesi biraz karışık. Siz biraz eski kalmışsınız. Şimdi bir kere somon tabağın tam ortasında, bunda sorun yok. Yeni trend somonun yanlarına değil de altına ve üstüne çalışmak. Mesela altına kaynayan suya sokup çıkardığımız ıspanak koyuyoruz, buna “ıspanak yatağında...” diyoruz. Yanlara koyulacak malzemeleri de somonun üstüne yığıyoruz. En üste de bayrak gibi bir dal biberiye dikeyiyoruz. Noldu, yanlar boş, ama görüntü nefis... Ok? Şimdi baştan başlayalım mı? Menüdeki bütün yanları yavaş yavaş irdeleyelim. Kafanızda yanlara dair soru işareti kalmasını istemem.

Pardon şalınız var mı?

Niye üşüdün ki sen? Şal var ama biraz kokuyor. Aslında kokmuyor da sana göre kokuyor. Tanıyorum seni. Gece ne kadar güzel olursa olsun en az bir adet sıkıntı çıkarmaya adaysın sen. Şalı omuzlarına alır almaz, burnunu kırıştıracağı o anı hayal edebiliyorum. Aslında senden öncekinin parfüm kokusu o. Senin şalda bırakacağı kokuyla aynı mağazadan alınmış. Tekin Acar'dan ya da Sevil'den, belki de yağmacı gibi hızlı hızlı dolaştığınız bir dutty free'den. İstiyorsan hiç kullanılmamış bir iki şal var, onlardan veriyim, ama mesele şal değil. Şal olmaz başka bir şey olur, sıkıntı var sende. Geldiğinden beri seni izliyorum.

Bir değişik prenses halleri; masaya dirseklerini dayayıp yumu yumu ellerini çene altında birleştirmeler; çatalı tam ağzına götüreceksen konuşma arası vermeler; iki dakka bir peçeteyi pıt pıt dudaklarına vurmalar... Oysa ağızdaki yağ silerek çıkar, peçeteyle pıt pıt diye mini kompresler yapmak

yağı daha da yayar. Daha geçen pazar Beylikdüzü'nde tavuk kanadı yemedin mi sen? Yerken, “Bu böyle yenir,” diye kemikleri sıyır sıyır tavuklar alemine korku vermedin mi? Şimdi şarabı bulunca bu ne miniklik? Her boka “mersi”ler falan. Oysa kanatçıda, “Bir ayran daha alabilir miyim?” dememiş miydin? Nasıl böyle değıştin sen? Mekâna göre nezaket

dizaynını nerden öğrendin? Cevap verme! Git şu ağzını yıka! Dönerken şalını al.

Pardon, bi fotoğrafımızı çeker misiniz?

Hayır. Şu an elimde dev karabiber değirmeni var görmüyor musun? Benim işim servis yapmak. Sırtan suratlarınızı belgelemek zorunda mıyım? Noldu? Neden donup kaldın? İyi alıştınız; sırt-çektir-face'e gönder, sırt-çektir-instagram'a gönder. Kimsiniz lan siz? Beni niye işimden alıyorsunuz. Sabahtan beri size tabak taşıyorum, farkında değil misiniz? Derdiniz bu nefis geceyi ölümsüzleştirmekse, beni de alın aranız, önüme bir içki koyun, hep birlikte neşelenelim, en mutlu anımızda da sırayla çekilelim.

Bak böyle olur. Tamam mı, tamamsa çekeyim. Nereye basıyoruz?

Teşekkürler! Gerçekten nefisti, şefinizin ellerine sağlık... Ne demek? Vazifemiz. Beğenilerinizi şefe iletirim. Kendisi şu an çok meşgul. Mutfakta ızgara levreğin altına yatak yapmaya çalışıyor, bir yandan da avakado dilimleriyle sotelenmiş dip soslu nugget parçaları, buharda pişmiş mevsim sebzeleri ve bütün bunlar yetmiyormuş gibi ılık kestane ile uğraşıyor; kestaneyle ılık tutmak kolay değil, ter

içinde kaldı adam. Ama ilk fırsatta sizden bahsederim. “Yukarda bi çift vardı,” derim, “yaptığın yemekleri yediler, çok beğendiler, çıkarken de ellerine sağlık dediler,” derim. Şef, “Kim onlar?” diye sorar önce, “müşteri,” derim, “eee tanıdık falan mı?” diye sorar sonra, “yok bildiğin müşteri” diye devam ederim, o an muhtemelen, “ne diyon lan? s.ktir git işine bak,” gibi bir şeyler söyler. Ama sorun değil, şefimiz işine konsantre olduğu zamanlar terbiyesizleşir. İşletmenin sahibi onun için “çılğın” diyor. Ben bilemem, kimsenin özel hayatına karışmak istemem. Yalnız sizin bir çift olarak sorunlarınız var gibi geldi bana. Çünkü mesela siz, “Rayvoliniz nasıl, tavsiye eder misiniz?” derken sevgiliniz yüzünü buruşturdu. Çünkü biliyor ki “rayvoli” değil “ravioli”dir onun adı. Adam resmen utandı sizden. Daha önce hiç yemediniz di mi ravioli? Bi dahaki sefere ondan yersiniz. Çünkü şefimiz ılık kestane de zorlansa da ravioli konusunda çok iddialı. Kendi ravioli tarifi için, “Bizim damak tadımıza uygun bir iki ekleme yaptım, İtalya'dakilerden daha iyi oldu,” diyor. Yaptığı bir iki ekleme ne, inanın kimse bilmiyor. Tam bir çılğın. Düşündüm de bizim raviolimiz orijinalinden bir hayli uzak olduğuna göre biz ona “rayvoli” diyebiliriz aslında. Kimsenin gönlü kırılmamış olur böylelikle. Mutlaka yine gelin. Bu sefer rayvoli yiyin.

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, esri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 21 EYLÜL 2017 | Sayı: 525

Haftalık Yaygın Süreli Yayıncıdır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin **Kaligrafi:** Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler **Halkla İlişkiler:** Songül Yoldaş **Ofis Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Asmalimescit Mah. Asmalimescit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Haber Ajansı A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL **Tel:** 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: 190 TL Amerika: 120\$ Avrupa: 80€ Uzakdoğu: 120\$
IBAN Numaralarımız:

TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 USD: TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 EUR: TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

UYKUSUZ

Son bir yıl içerisinde Türkiye'nin en zenginlerinin toplam gelirden aldığı pay yüzde 47.2'ye yükseldi. En düşük gelire sahip yüzde 20'lik grubun aldığı pay ise sadece yüzde 6,2...

